

Publicerad 2007-11-24 12:04 av C Cobain

Att hålla tand för tunga....

GUL SNÖ

Jag tror att jag var sex år. Uppvuxen i ett brutalt underklassghetto, som en nollad nobody utan att ens var liten, feg och ful; gällde det att ha oddsen med sig vid varje tänkbart tillfälle. Som i parkleken.

Det var vinter och kallt. De modiga barnen stegade och hade kul. Jag hängde över en ledstång och striden utkämpades i mitt inre. Äventyr eller trygghet? Vilket skulle jag välja.

Plötsligt upptäcker jag att den kalla ledsstången tagit min tunga i ett fast grepp när jag tänkte på alternativen. Hur tungan kommit i kontakten med stången är än idag en gåta för mej.

Jag känner mej ganska dum, rycker loss tungan för att undgå upptäckt. Jag halkar jag till, foten slinter i snön och jag hamnar på rygg. Tvekampen mellan tunga och ledstången blir kort. Tungen slits loss från stången men jag lyckas behålla en slamsa. Salt tränger ur mina ögon och blod från munnen.

Vad får alla barn att slicka på kalla ledstänger och lyktstolpar när det är vinter? Om det varit kallare hade ledstången vunnit tvekampen då? Vilken syn det hade varit om tungan dallrande hängt kvar där.

Så här efteråt kan jag bara komma på att sådana här upplevelser måste ha en uppfostrande funktion. Hålla tand och tunga borta från okända föremål. Farliga bakterier. En del människor. Att man lär sig saker bättre om man har fysiska, påtagliga känslor att associera med senare i livet.

Att vi alla har en massa uppslitna tungor som hänger där på sina ledstänger. Att vi alla har lärt läxan från någon kall vinterdag.

Men gul snö smakade gott ett tag till....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren C Cobain med Poeter.se id #7527 innehar upphovsrätten